

δαιμόνιος

δαιμόνιος, -ια, -ιο, επίθ. [<αρχ. δαιμόνιος <δαίμων], δαιμόνιος. **1.** που είναι ικανότατος σε κάποια τέχνη ή κάποιο επάγγελμα: «μπουζούκι παίζει ο δαιμόνιος Δημητράκης». **2.** που είναι πανέξυπνος, τετραπέρατος: «να δεις που θα ξεπεράσει πάλι τις δυσκολίες που του τύχανε, γιατί είναι δαιμόνιος άνθρωπος». **3.** που είναι ραδιούργος, πονηρός: «είναι δαιμόνιος άνθρωπος και μπορεί να στη φέρει από πίσω, χωρίς να το καταλάβεις». Επίρρ. **δαιμόνια**.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας